

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/96/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314208530
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4314208530.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej v spore žalobcu : PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, Bratislava, v mene ktorej koná JUDr. Andrea Cviková, advokátka a konateľka, proti žalovanému: A., o zaplatenie 1046,05 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 04.12.2017 č.k. 13C/285/2015-91, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 16.04.2014 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 1.046,05 eura s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že uzatvoril dňa 04.12.2009 so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8400026476 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 663,88 eura. Poskytnutý úver sa žalovaný zaviazal splatiť spolu s úrokom v 30 mesačných splátkach vo výške 40,56 eura, v termínoch splatnosti podľa splátkového kalendára, ktorý bol dohodnutý v zmluve. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke č. 2, do uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. do okamžitej splatnosti úveru napokon zaplatil len sumu 170,75 eura. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v omeškani s úhradou splátky č. 5 o viac ako tri mesiace, žalobca si uplatnil právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. okamžitú splatnosť úveru. Žalovaný mal uhradiť sumu neuhradených splátok vo výške 1046,05 eura dňa 24.08.2010. Túto sumu neuhradil ani čiastočne, preto sa jej zaplatenia domáha podanou žalobou.

2.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že konanie v časti o zaplatenie 51,79 eura s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 51,79 eura od 24.08.2010 do zaplatenia zastavil, nakoľko žalobca vzal v tejto časti žalobu späť pred prvým pojednávaním písomným podaním zo dňa 23.11.2007. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 Obč. zákonníka, § 52 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, §3 ods. 1,2, § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, posúdiac zmluvu o revolvingovom úvere uzatvorenú dňa 04.12.2009 s so žalovaným ako zmluvu spotrebiteľskú. Z úverovej zmluvy zistil, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 663,88 eura, ktorý sa zaviazal uhradiť v mesačných splátkach po 40,56 eura, počnúc od 16.01.2010 do 16.06.2012. Žalovaný celkove na poskytnutom úvere zaplatil sumu vo výške 274,33 eura s tým, že táto suma bola uhradená žalovaným ešte pred podaním žaloby. Zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdil podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch s poukazom na tú skutočnosť, že žalobca uzatváral zmluvu o revolvingovom úvere v pozícii veriteľa, a to v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Podľa obsahu zmluvy o revolvingovom úvere žalovaný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, nakoľko je zřejmé, že nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti

alebo inej podnikateľskej činnosti. Vzhľadom na to, že žalovaný uzavrel zmluvu o revolvingovom úvere ako fyzická osoba, súd aplikoval na zmluvný vzťah medzi stranami sporu spotrebiteľské právo vrátane ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa zmluvy o revolvingovom úvere žalovaný mal splácať úver mesačne v období od 16.01.2010 do 16.06.2012 vo výške 40,56 eura. Je zrejme, že žalovaný podľa karty klienta úver nesplácal riadne a včas, preto žalobca dňa 29.07.2010 oznámil žalovanému, že je v omeškaní s úhradou splátok č. 5, 6 a 7, teda splátkami, ktoré boli splatné v období od 16.05.2010 vrátane do 16.07.2010 vrátane, pričom suma omeškaných splátok predstavuje 121,68 eura. V tomto oznámení uviedol žalovanému, že ak sa dostane do omeškania s úhradou s ktoroukoľvek z uvedených splátok viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti s tým, že si žalobca bude môcť uplatniť aj zmluvné sankcie, pričom žalovaný stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinný splatiť naraz. Žalovaný preukázateľne po oznámení o zosplatnení úveru zo dňa 29.07.2010 žalobcovi nepoukázal žiadne splátky, pričom oznámenie o zosplatnení prevzal dňa 02.08.2010, a preto sa stali všetky splátky splatné uplynutím 15 dní od doručenia oznámenia, t. j. od 02.08.2010. Žalobca určil predčasnú splatnosť v oznámení zo dňa 29.07.2010 v súlade s bodom 13, 13.1. zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere. Na základe oznámenia o zosplatnení sa preto stala splatná celá pohľadávka žalobcu zo zmluvy o revolvingovom úvere pod č. 8400026476 voči dlžníkovi dňom 17.08.2010.

2.2 Súd s poukazom na ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (účinné od 01.05.2014) z úradnej povinnosti (ex offa) skúmal, či nie je žalobcom uplatnený nárok zo spotrebiteľskej zmluvy premlčaný. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že nárok žalobcu je nedôvodný pre jeho premlčanie, keď konečná splatnosť úveru bola dňa 17.08.2010. Žalobca si mohol do troch rokov túto pohľadávku uplatniť na súde, posledným dňom na uplatnenie nároku bol deň 18.08.2013 a žalobu podal až 16.04.2014, preto súd návrh ako premlčaný zamietol. Aplikáciu ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. ako aj ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré nadobudli účinnosť 01.05.2014, odôvodnil tým, že právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia, čo znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom, teda aj na žalované obdobie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.01.2015 č. k. 3MCdo/12/2014). Z tohto je zrejme, že súd žalobu v celom rozsahu zamietol v prevyšujúcej časti, t. j. v časti o zaplatenie sumy vo výške 994,24 eura s prísl. z dôvodu premlčania. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 266 ods. 1,2 CSP tak, že v konaní úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania voči žalobcovi s tým, že o výške trov rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania napadol odvolaním žalobca, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobe vyhovie resp. ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesúhlasil s právnym posúdením danej veci a vyhodnotením otázky premlčania. Namietal zákonnosť postupu súdu, ktorý na premlčanie prihliadal ex offa. Poukázal na to, že konanie vo veci začalo podaním žaloby dňa 16.04.2014 a v priebehu konania nebola žalovaným vznesená námietka premlčania, napriek tomu súd ex offa prihliadol na premlčanie ,čo je postup založený na retroaktívnej aplikácii ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. Toto ustanovenie mohol súd aplikovať len v, konaní, ktoré začalo od účinnosti tohto ustanovenia, t.j. od 01.05.2014 , čo nie je daný prípad. Poukázal tiež na to, že samotné ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. bolo predmetom konania o návrhu o súlade právnych predpisov a označené za protiústavné. Už v čase rozhodovania súdu v tejto veci bola zverejnená informácia o uvedenom konaní a o prijatí návrhu na ďalšie prejednanie. Zároveň namietal že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod(§ 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zákonníka) , čo znamená, že súd mal použiť na danú vec ust. Obch. zákonníka upravujúce premlčanie.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len "CSP"), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), vec prejednal a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

7. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2 M Cdo 4/2009).

8. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. V zmysle § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

9. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávny právny názor. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie o aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka a posúdenie vzťahu strán sporu ako spotrebiteľského. S týmto názorom žalobkyne sa odvolací súd nestotožňuje a poukazuje na rozhodovaciu prax súdov, ktoré vo svojich rozhodnutiach už riešili danú problematiku a zastali názor, že daný vzťah medzi stranami sporu je vzťahom medzi dodávateľom a spotrebiteľom a je potrebné naň aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobkyni musí byť známa rozhodovacia prax a zdôvodnenia množstva rozhodnutí odvolacieho súdu k danej problematike, preto ich odvolací súd nebude opätovne opakovať, najmä pre nerešpektujúci postoj žalobkyne, ktorá trvá na tom, že ide o obchodnoprávny vzťah. V tejto časti odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobkyne za dôvodné.

10. Ďalším odvolacím dôvodom žalobkyne bola aplikácia ustanovenie §5b zákona č. 250/2007 Z.z. a § 100, 101 OZ, podľa ktorého je premlčacia doba tri roky. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. ktorý mu ukladal povinnosť skúmať ex offio premlčanie (aj keď žalovaný námietku premlčania nevzniesol), rozhodol o premlčaní uplatneného nároku a žalobu pre premlčanie zamietol. Odvolací súd preskúmaním dôvodnosti podaného odvolania žalobcu, ktorým namietal vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti dospel k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil v otázke premlčania keď aplikoval ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a z úradnej povinnosti (bez vznesenej námietky premlčania stranou sporu) skúmal premlčanie uplatneného nároku žalobcu.

11. Súd prvej inštancie poukazujúc na ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. dospel k záveru o premlčaní časti uplatnené nároku žalobcu, v dôsledku čoho žalobu v tejto časti zamietol. Z ust. § 5b cit. zákona vyplývalo, že "orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovolával". Odvolací súd však v tomto smere poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018, ktorý vyslovil, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na základe predmetného nálezu stratilo citované ustanovenie § 5b účinnosť, a to dňom 27.09.2018, kedy bol nález publikovaný v Zbierke zákonov, pričom zákonodarca je povinný toto ustanovenie uviesť do súladu s Ústavou Slovenskej republiky do 6 mesiacov odo dňa jeho zverejnenia v zbierke zákonov, inak stráca aj platnosť.

12. Podľa § 41a zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov.

13. Odvolací súd poznamenáva, že nález o nesúlade ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. s čl. 46 Ústavy SR bol publikovaný v zbierke zákonov dňom 27.09.2018, preto je nevyhnutné neaplikovať predmetné právne ustanovenie na právne vzťahy, ktorých stranou je spotrebiteľ, vzhľadom na stratu jeho účinnosti. V tejto súvislosti, odvolací súd ešte dopĺňa, že normatívne účinky vysloveného nesúladu ústavným súdom v zmysle § 41a zákona č. 38/1993 Z. z. (strata účinnosti sporného ustanovenia) sú nevyhnutným

a nezvratiteľným následkom vysloveného nesúladu, na ktoré musel odvolací súd v odvolacom konaní prihliadnuť.

14. Ďalej je potrebné poznamenať, že Ústava SR a taktiež ani Zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania. V tomto smere odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky PLz. ÚS 1/06-4 zo dňa 11. októbra 2006, v ktorom plénum Ústavného súdu zaujalo jednoznačné stanovisko ohľadom hmotnoprávných účinkov rozhodnutí ústavného súdu. Vychádzajúc z uvedeného nálezu možno dospieť k záveru, že aj vo veciach, ktoré neboli právoplatne skončené a ústavný súd rozhodol o nesúlade právneho predpisu, resp. časti právneho predpisu možno ustáliť, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori musí tomu tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty.

15. Vychádzajúc z vyššie uvedeného nálezu, teda aj napriek skutočnosti, že súd prvej inštancie vychádzal pri jeho rozhodovaní v predmetnej veci z platného a účinného práva, vychádzal tiež z predpokladu ústavnosti sporného ustanovenia, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia napadnutého výroku rozsudku súdu prvej inštancie. Nesúladnosť sporného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa bola ústavným súdom konštatovaná až neskôr, avšak s poukazom na to, že nález ústavného súdu ex tunc, nemožno argumentáciu súdu prvej inštancie, ktorou odôvodnil zamietnutie časti žaloby žalobcu považovať za správnu. Súd prvej inštancie aj napriek tomu, že v čase jeho rozhodovacej činnosti vychádzal z právne súladnej právnej normy, v dôsledku rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorým vyslovil nesúladnosť § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa prišlo k takej podstatnej zmene okolností, v dôsledku ktorých odvolací súd musí konštatovať, že súd prvej inštancie zaťažil napadnuté rozhodnutie vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. .

16. Odvolací súd preto z dôvodu zmeny právnej úpravy rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude preskúmať nárok žalobcu a vo veci rozhodnúť. Vo svojom novom rozhodnutí rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).